

A VÁMPÍRNAPLÓK szerzőjétől



THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

2. A fogoly

fine selection

L. J. SMITH

L. J. SMITH

THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

2. A fogoly

*Laurennek és Briannek,
akik tudják, hogy a szeretet a legnagyobb erő*



1.

Tűz, gondolta Cassie.

Lángoló őszi színek vették körbe. Sárgás-narancssárga cukorjuhar, élénkpiros szasszafrász, bíborvörös cserszömörce. Mintha az egész világ Faye tűzével lángolt volna.

És engem is elborítanak a lángok.

Ahogy végigment a Varjúrév úton, Cassie-nek minden egyes lépéssel egyre jobban görcsbe rándult a gyomra.

Az út végén álló sárga, viktoriánus ház a szokásos szépségében pompázott. A legmagasabb torony ablakában függő prizmából szivárványos fényjátékot csalt elő a napsütés. Egy hosszú világosbarna hajú lány szólt Cassie-nek a tornácról:

– Siess, Cassie! Elkéstél!

– Bocsi! – kiáltott a lány, és felgyorsított, pedig legszívesebben megfordult volna, hogy elrohanjon az ellenkező irányba.

Hirtelen, megmagyarázhatatlan módon az az érzése támadt, hogy legbenső gondolatai az arcára vannak írva. Laurelnek elég lesz egyetlen pillantást vetnie rá, hogy mindent tudjon a tegnap éjjel Adammal történekről, illetve a Faye-jel kötött egyezségről.

Laurel azonban csak belekarolt, betessékelte és felsietett vele az emeletre, Diana szobájába. Diana a nagy diófa szekrény előtt állt,

Melanie az ágyon üldögélt. Sean feszengve gubbasztott az ablakfülkében, tenyerét a térdéhez dörzsölgetve.

Adam mellette állt.

Felnézett, ahogy Cassie belépett a szobába.

A lány éppen csak rápillantott a szürkéskék szempárra, de az is elég volt. Pontosan olyan volt a színe, mint a titokzatos óceánnak, amelynek napsütötte felszíne alatt kifürkészhetetlen mélység rejtőzik. A fiú arca semmit sem változott: feltűnő és érdekes volt, magasan ülő járomcsontja és markáns szája büszkeségről, de a vonásai érzékenységről és humorérzékről is árulkodtak. Cassie mégis másnak látta, hiszen tegnap éjjel a szeme előtt változtatta mélykékre ezt a szempárt a szenvedély. És érezte a fiú száját...

Se szóval, se tettel, és sehogy máshogy, mondta magának hevesen, miközben a földre bámult, mert nem mert felnézni. Olyan vadul dübörgött a szíve, hogy arra számított, rezegni kezd a blúza. Te jó isten, hogy lehet ezt elviselni, hogy fogja megtartani az esküjét? Irtózatosságot erőfeszítésébe került úgy leülni Melanie mellé, hogy közben rá se pillantson a fiúra, tudomást se veygen jelenlétének bűvös erejéről.

Tessék szépen hozzászokni, szólította fel magát. *Mert mostantól jó sokszor kell majd ezt elviselned.*

– Remek, végre mind itt vagyunk – szólta Diana. Az ajtóhoz lépett, és becsukta. – Ez zártkörű megbeszélés – folytatta a kis csapat felé fordulva. – A többieket nem hívtam meg, mert nem vagyok biztos benne, hogy közös nevezőn vagyunk.

– Enyhén szólva – morgott Laurel a bajsza alatt.

– Bepöccennek, ha megtudják – mondta Sean, s fekete szeme Adam és Diana közt cikázott.

– Pöccenjenek – felelte Melanie szenvtelenül. Higgadt, szürke szemét Seanra szegezte, aki elpirult. – Ez sokkal fontosabb,

semhogy Faye hisztizése miatt aggódjunk. Muszáj kiderítenünk, mi lett azzal a sötét energiával... márpedig rögvest.

– Nekem van is tippem, hogyan – mondta Diana.

Egy fehér bársonyerszényből ezüstláncon függő, apró, zöld követ vett elő.

– Hát persze, ingával! – vágta rá Melanie.

– Pontosan. Ez egy peridot – magyarázta Diana Cassie-nek. – Látókő... igaz, Melanie? Általában hegyikristályt használunk ingának, de szerintem most jobb a peridot, nagyobb valószínűséggel érzékeli a kártékony energia nyomát. Elvisszük az ingát oda, ahol a sötét erő kiszabadult, a peridot pedig pontosan abba az irányba leng majd, amerre az energia ment.

– Legalábbis, reméljük – mormolta Laurel.

– Nos, ez a teória – mondta Melanie.

Diana Adamre nézett, aki szokatlanul csendes volt.

– Te mit gondolsz?

– Szerintem megér egy próbát. De szellemileg is meg kell majd erőltetnünk magunkat. Teljes koncentrációt igényel mindannyiunktól... főleg, mivel nem teljes a Kör.

Higgadtan beszélt, Cassie csodálta nyugodt hangnemét. Ő maga Diana felé fordult ugyan, de valójában a díófa szekrényt bámulta.

Diana Cassie-hez fordult:

– Te mit gondolsz?

– Én? – kérdezte a lány ijedten, elkapva tekintetét a szekrény ajtajáról.

Nem számított rá, hogy a véleményét kérik, mit sem tudott se ingáról, se peridotról. Elszörnyedve érezte, hogy elpirul.

– Igen, te. Igaz, hogy még nem ismered a módszereinket, de sokszor támadnak *megérzéseid*.

– Ó! Hát... – Cassie próbálta megfejtetni az érzéseit, igyekezett a mindent elborító büntudat és rémület mögé látni. – Azt hiszem... nem rossz ötlet – mondta végül, de tudta, milyen bénán hangzik ez. – Nekem jónak tűnik.

Melanie grimaszolt, Diana viszont ugyanolyan komolyan bólintott, mint Adam válaszára.

– Rendben, akkor nincs más hátra, mint hogy tegyünk egy próbát! – mondta, s a bal tenyerébe ejtette a peridotot és az ezüstláncot, majd ökölbe szorította a kezét. – Gyertek!

Cassie nem kapott levegőt, még mindig nem tért magához, miután Diana ránézett azzal az élénk, a peridotnál alig sötétebb, ám ugyanúgy csillogó zöld szemével, amelyből mintha a lány belső fénye sugárzott volna.

Én ezt nem bírom, gondolta. Meglepte, milyen világos és egyszerű lett minden, most, hogy szó szerint szembenézett Dianával. *Én ezt nem bírom. Kénytelen leszek közölni Faye-jel... nem is, inkább elmondok mindent Dianának. Ez az. Mindent bevallok Dianának, mielőtt megtudhatná Faye-től, és elérem, hogy higgyen nekem. Megértő lesz majd. Diana olyan jó, biztosan megért mindent.*

Mindenki felkelt. Cassie is felállt, és a szoba kijárata felé fordult, hogy elrejtse zaklatottságát. *Mondjam el Dianának most rögtön? Kérjem meg, hadd beszéljek vele négy szemközt?* Ám ebben a pillanatban kitárult az ajtó.

Faye állt a küszöbön.

Suzan és Deborah volt mögötte. A vörösesszőke bosszúsnak tűnt, a motoros megrögzötten savanyú ábrázata a szokottnál is morcosabban festett. *Mögöttük* a Henderson fivérek álltak, Chris és Doug, képükön aggasztóan bősziporral.

– Készültök valahová nélkülünk? – kérdezte Faye.

Dianához szólt, ám tekintetét Cassie-re szegezte.

– Ne most! – mormolta Laurel.

Diana nagyot sóhajtott.

– Nem hinném, hogy titeket is érdekelne – felelte. – A sötét energiát akarjuk megkeresni.

– Nem *érdekelne*? Mikor titeket így felcsigáz? Persze csak a magam nevében beszélhetek, de engem minden érdekel, amivel a Kör foglalkozik. Téged nem, Deborah?

A motoros lány morcos képére egy pillanatra gúnyos mosoly ült ki.

– De igen – felelte.

– És téged, Suzan?

– Engem is! – vágta rá Suzan.

– Na, és téged, Chris?

– Engem is...

– Jól van, na! – mondta Diana, s elpirult.

Adam odalépett mellé.

– Megértettük. Egyébként is jobb, ha teljes Körrel próbálkozunk... de hol van Nick?

– Fogalmam sincs – felelte Faye szenvtelenül. – Nincs otthon.

Diana habozott, majd vállat vont.

– Majd boldogulunk, ahogy tudunk – mondta. – Na, irány a garázs!

Intett Melanie-nak meg Laurelnek, így ők mentek előre, átfurakodva Faye csapatán, akikről lerítt, hogy szívesen vitatkoznának még. Adam kitessékelte Seant a szobából, aztán a Henderson fivérek kezdte a garázs felé terelni. Deborah meg Suzan Faye-re néztek, majd követték a fiúkat.

Cassie hátramaradt, remélte, hogy lehetősége lesz négy szemközt beszélni Dianával. A lány azonban mintha elfeledkezett volna

róla, Faye-jel nézett farkasszemet. Végül Diana emelt fővel kísértelt a helyiségből, elvonult a magas lány mellett, aki félig még mindig elállta az ajtót.

– Diana... – fordult utána Faye. A lány nem nézett vissza, de megtorpant, s hallgatta. – Mindenkit el fogsz veszíteni – közölte Faye, és jóízűen vigyorgott, miközben Diana lement a lépcsőn.

Cassie az ajkába harapott, de elszántan lépett előre. Arra készült, hogy jól meglökje Faye-t, azonban a lány rögtön szembefordult vele, és teljesen elállta a kiutat.

– Ácsi, ácsi! Beszélünk kell! – mondta.

– Nincs mit mondanom neked.

Faye ügyet sem vetett rá.

– Idebent van? – kérdezte. Sietve a diófa szekrényhez lépett, és megrángatott egy fogót, ám a fiók zárva volt. Ahogy az összes. – Fenébe! Te megtudhatod, hol tartja Diana a kulcsot. Sürgősen meg kell szerezned nekem, érted?

– Faye, figyelj már rám! Meggondoltam magam. Mégsem segítek neked.

Faye, aki akár a prédára leső puma, fel-alá járkált a szobában, kihasználva a rendkívüli lehetőséget, hogy átkutatathatja Diana holmijait, erre megtorpant. Aztán lassan Cassie felé fordult, és elmosolyodott.

– Jaj, Cassie! – mondta. – Megszakadok a nevetéstől.

– Komolyan mondom. Meggondoltam magam.

Faye csak mosolygott rá, háttal a falnak dőlt és a fejét csóválta. Titokzatos, mézszínű szeme derűsen csillogott, koromfekete haja a vállára omlott. Szebbnek tűnt, mint bármikor – és veszélyesebbnek.

– Cassie, gyere csak ide! – Faye hangja kissé türelmetlenül csendgett, mint egy tanáré, aki már régóta vesződik egy nehéz felfogású gyerekekkel. – Hadd mutassak valamit! – folytatta, s megragadva Cassie könyökét az ablakhoz rángatta a lányt. – Na, nézz le szépen! Mit látsz?

Cassie nem viaskodott tovább, kinézett az ablakon. Az Egyletet látta, a New Salem-i gimi legmenőbb társaságát, akik ámulatba ejtették – és terrorizálták – a diákságot meg a tanári kart egyaránt. Dianáék garázsa előtt gyülekeztek, fejükön megcsillant a lemenő nap fénye: Suzan vörösesszőke haja szinte pirosra váltott, Deborah sötét fürtjei rubinvörös árnyalatot nyertek, Laurel hosszú világosbarna, Melanie rövidebb gesztenyeszínű, illetve a Henderson fivérek borzas szőke tincsein felizzottak a nap utolsó sugarai.

Aztán meglátta Adamet és Dianát, akik összebújva álldogáltak, a lány ezüstösen csillogó fejét barátja vállára hajtotta. A fiú óvón ölelte magához, az ő haja olyan sötétnek tűnt, mint a vörösbor.

Faye megszólalt Cassie mögött:

– Ha elmondod Dianának, azzal kimondod a halálos ítéletét. Megrendíted minden eddigi hitében, és elveszed tőle azt az egy valamit, amiben bízunk, amire támaszkodhat. Ezt akarod?

– Faye... – háborgott Cassie.

– Mellesleg pedig száműzetnéd magad az Egyletből is. Ezzel tisztában vagy, ugye? Mit gondolsz, mit gondol majd Melanie meg Laurel, ha megtudják, hogy Diana pasijával kavartál? Szóba sem állnak veled többé, még annak érdekében sem, hogy teljes Kört alkossunk. Ezzel a gyülekezetnek is annyi lenne.

Cassie a fogát csikorgatta. Legszívesebben megütötte volna Faye-t, de úgysem ment volna vele semmire, mert a lánynak igaza

volt. És Cassie úgy gondolta, a kiközösítést, ha ismét ellene fordulna mindenki az iskolában, elviselné; talán még azt is kibírná, ha a lelkén száradna a gyülekezet feloszlása. Ám ahogy elképzelte Diana arckifejezését, amint megtudja...

Diana *tényleg* belehalna. Ha Faye a maga módján meséli el neki a történeteket, azt Diana nem éli túl. Cassie álma, miszerint bevallja az egészet Dianának, aki majd mindent megért, szertefoszlott, akár egy kipukkadt szappanbuborék.

– És amit én akarok, az olyan apróság – folytatta Faye szinte dudorászva. – Csak egy pillantást szeretnék vetni a koponyára. Tudom, mit csinálok. Ugye, megszerzed nekem, Cassie? Ugye, meg? Még ma?

Cassie lehunyta a szemét. A lehunyt szemhéját érő fény piros volt, akár a tűz.



2.

Aire leért a lépcsőn, Cassie-nek elmúlt a büntudata. Nem egészen tudta, hogy történt, de *ez kellett* ahhoz, hogy túlélje ezt az egészet. Hiszen megtesz minden tőle telhetőt, hogy Dianát óvja – és persze Adamet is. A fiú sosem szerezhet tudomást Faye zsarolásáról. Cassie elszánta magát, hogy bármi áron megvédi Dianát és Adamet, de az istenit, büntudata nem lesz miatta.

És valahogy Faye-t is kordában kell majd tartanom, gondolta, miközben a lány után baktatott, elhaladva Diana édesapjának dolgozószobája mellett. Meg kell akadályoznia, hogy Faye valami túl radikálisat műveljen a koponyával. Fogalma sem volt, hogyan, ezt majd később kitalálja. De valahogy meg fogja akadályozni.

Cassie úgy vélte, ha Faye e pillanatban hátranéz, meglepődött volna az arcán. Életében először ugyanis Cassie úgy érezte, hogy rideg a tekintete, kékje inkább egy revolver acélját, mint egy vadvirág színét idézi.

Most viszont közömbösnek, kiegyensúlyozottnak kell tünnie. A felhajtón álló csapat egy emberként nézett feléjük, ahogy kiléptek Faye-jel az ajtón.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Laurel.

– Azt terveztük, hogy nyírjunk ki titeket – felelte Faye lazán.

– Na, mire várunk még? – intett a garázs felé.

A tegnapi krétakörnek már csak halvány részletei látszottak a padlón. A garázsban most sem állt autó – szerencsénk, hogy Diana apukája ilyen sokat dolgozik az ügyvédi irodájában.

A bal kezét még mindig ökölbe szorító Diana a garázs falához lépett, pont ahhoz a részhez, ahol Cassie ült a koponyás szertartás alatt. Cassie követte, majd felhördült:

– Megégett a fal!

Ezt tegnap észre sem vette. Még szép, hogy nem: túl sötét volt. Diana bólogatott.

– Remélem, most már senki sem fog azon vitatkozni, hogy tényleg elszabadult-e a sötét energia, vagy sem – mondta Deborahra meg Suzanre sandítva.

A garázs fala és vakolata egy nagyjából félméteres átmérőjű körben megperzselődött. Cassie az égett foltról a földre rajzolt krétakör maradványára nézett. Tegnap a körben ült, ám lélekben a koponya belsejében járt. Diana azt mondta nekik, hogy nézzenek a kristályba, koncentráljanak, Cassie pedig hirtelen a koponyában találta magát. Ott látta – érezte – a sötét erőt. Az kifelé süvített, egyre növekedett, ki akart törni a kristályból. És Cassie meglátott egy arcot...

Nagyon megkönnyebbült, amikor meghallotta Adam nyugodt hangját:

– Na, legalább tudjuk, milyen irányba indult el. Lássuk, a kristály is ezt mutatja-e!

Körülállták Dianát. A lány rájuk nézett, aztán tenyerrel felfelé kinyújtotta a bal kezét. Jobb kézzel megfogta és felemelte az ezüstlánc végét, kifeszítette, hogy csak a peridot nyugodjon a tenyerén.

– Koncentráljatok! – mondta. – Föld és lég, segítsetek meglátni, amit látnunk kell! Mutassátok meg a sötét energia nyomát! Mindenki összpontosítson a kristályra!

Föld és lég, szél és fa, mutassátok, amit látnunk kell ma, gondolta Cassie, agyában automatikusan versikévé szöve a lényeket. Az épületváz fájának és a kinti levegőnek a segítségére volt szükségük. Azon kapta magát, hogy halkán mormolja a szavakat, és sietve elhallgatott, ám Diana zöld szeme rávillant.

– Folytasd! – unszolta feszült, mély hangon, és Cassie feszengve ismét rákezdett.

Diana elvette a kezét a peridot alól.

A kristály megpördült, addig pörgött, míg a lánc jól össze nem sodródott, aztán a másik irányba forgott. Cassie figyelte a halványzöld, pörgéstől elmosódott követ, és egyre gyorsabban mormolta a versikét. *Föld és lég...* De hiába, semmi értelme nem volt. A peridot csak örülten pörgött, akár egy megvadult bűgőcsiga. Aztán a kristály hirtelen kilengett, széles, nagy ívben lendült előre-hátra.

Valaki felszisszent a kör túloldalán.

A lánc kisimult, a peridot már nem pörgött, csak egyenletesen, határozottan lengett. *Mint egy inga*, döbrent rá Cassie. Nem Diana lengette: a láncot tartó keze meg sem moccan. A peridot azonban lendületesen ingázott a földre rajzolt krétakör és a falon lévő égett folt között.

– Bingó – szólt Adam halkán.

– Ez az – suttofta Melanie. – Na jó, Diana, most el kell mozdulnod vele, hogy kimehess a szabadba. Lassan menj ki az ajtón, aztán próbálj a fal túloldalán ugyanebbe a vonalba állni!

Diana megnyalta az ajkát, bölintott, aztán az ezüstitűt a testétől folyamatosan ugyanabban a távolságban tartva, gyors mozdulattal megfordult, és úgy tett, ahogy Melanie mondta. A többiek elálltak az útjából, majd odakint ismét köréje gyűltek. Nem volt nehéz megtalálni a megfelelő helyet: a külső falon is volt egy égett kör, bár kissé halványabb, mint a túloldalon.

Amint Diana ismét a kellő vonalba állt a kristállyal, az megint kilengett. Az égett folt felé lendült hátra, aztán egyenesen előre. Előre, a Varjúrév út vége felé, a város irányába.

Cassie-nek a hideg futkosott a hátán.

Mind egymásra néztek.

Diana eltartotta magától a kristályt, és követte az ingamozgás irányát. A többiek utánamentek, bár Cassie észrevette, hogy Faye klikkje leghátulra húzódott. Maga Cassie még mindig azon igyekezett minden egyes másodpercben, nehogy Adamre nézzen.

Lombok zörögtek a fejük felett. Vörös juhar, bükkfa, vörös szil, Cassie most már sokat felismert. Igyekezett tekintetét a sebesen ingázó peridotra szegezni.

Csak mentek és mentek, követték a Varjúrév út ívét az óceán felé. A homokos talajon gyéren nőtt a fű és a sövény. A halványzöld kő oldalra lengett, Diana elfordult, hogy kövesse az új irányt.

Nyugatra tartottak, egy kitaposott földúton. Cassie most járt erre először, a Kör többi tagja viszont nyilvánvalóan nem: feszülten nézegettek össze. Cassie drótkerítést pillantott meg az út végén, mögötte pedig sírkövek szabálytalan sorát.

– Hát, ez remek – morogta a Cassie mellett álló Laurel.

Valahonnan hátulról Suzan hangja hallatszott:

– Ezt nem hiszem el! Először kilométereket gyalogolunk, most meg...

– Mi bajod van? Csak meglátogatjuk néhány elhantolt ősünket – mondta Doug Henderson, és kékeszöld szeme furcsán csillogott.

– Fogd be! – szólt rá Adam.

Cassie nem akart bemenni. Rengeteg temetőt látott New Englandben, Massachusettsben, mintha minden sarkon lett volna egy.

És ott volt Kori temetésén, egy helyi temetőben, odalent a városban. Ez sem tűnt másnak, mint a többi: kis, négyzet alakú telek, tele szerény sírkövekkel, amelyek legtöbbször simára koptatta az idő. Cassie azonban alig bírta rávenni magát, hogy kövesse a többieket a kövek között növekvő gyér, barnás fűre.

Diana egyenesen a temető közepére vezette őket. A legtöbb sírkő alacsony volt, alig értek Cassie térdéig. Íves tetejűek voltak, s egy-egy kisebb, szintén íves kő fogta közre őket.

– Bárki is faragta ezeket, hajmeresztő ízlése volt – jegyezte meg Cassie.

A legtöbb sírkőre elnagyolt koponyát véstek. Néhány koponya szárnyat is kapott, másokat lábszárcsonttal ábrázoltak. Az egyik sírkövön egy teljes csontváz virított, a napot és a holdat tartva a kezében.

– A halál diadala – szólta Faye halkán, olyan közel Cassie-hez, hogy a lány a tarkóján érezte lélegzete melegét.

Cassie összeresztette, de csak azért sem nézett hátra.

– Hát, ez isteni – morgott Laurel, miközben Diana lelassított.

Az ég sötétedett. A csapat a temető közepén állt, a satnya fű fölött hűvös szellő fújdogált, enyhe sószagot hozva magával. Cassie-nek felállt a hátán a szőr.

Boszorkány vagyok, véste az eszébe. Imádnom kéne a temetőket. Talán ez a természetes közegem.

A gondolat nem igazán csökkentette a félelmét, viszont legalább elegyítette valami mással: furcsa izgalommal. Az eget elborító és a temető sarkában gyülekező sötétség mintha egyre közelebb ért volna hozzájuk. Cassie is része volt mindennek, az árnyak és az erő új világának.

Diana megállt.

Az ezüstlánc vékony vonal volt a félhomályban, a végén egy halvány pacával. Cassie azonban így is látta, hogy a peridot már nem leng ingaként. Összevissza mozgott, körbe-körbejárt. Kicsit forgott az egyik irányba, aztán lelassult, és a másik oldalra kezdett pörögni.

Cassie a kristályt nézte, aztán Diana arcára pillantott. A lány a homlokát ráncolta. Mindenki a pörgő követ figyelte, dermedt csendben.

Cassie nem bírta tovább a feszültséget.

– Ez meg mit jelent? – sziszegte Laurelnek, aki csak a fejét rázta.

Diana viszont felnézett.

– Valami nem stimmel. A kő elvezetett ide... aztán itt megakadt. Ha a keresett helyen lennénk, a peridotnak egyáltalán nem lenne szabad mozognia. Az adott pont fölött meg kéne állnia, és csak remegnie egy picit... Igaz, Melanie?

– Ahogy egy jó vadászkutyához illik – mondta Doug vad vigyorral.

Melanie ügyet sem vetett rá.

– Elméletben – felelte Dianának. – De még sosem próbálkoztunk ilyesmivel. Talán azt jelenti... – Elharapta a mondatot, miközben körülnézett a temetőben, aztán vállat vont. – Fogalmam sincs, mit jelent.

Cassie tarkója egyre jobban bizsergett. A sötét energia idejött, és... Aztán mit csinált? Eltűnt? Szertefoszlott? Vagy...

Laurel egyre szaporábban lélegzett, tündéri arca szokatlanul feszült volt. Cassie ösztönösen közelebb húzódott hozzá. Laurel, Sean és ő maga csak tizenegyedikesek voltak, a Kör legfiatalabb

tagjai, és boszorkányság ide vagy oda, Cassie-nek libabőrös lett a karja.

– Nem lehet, hogy még mindig itt van valahol, és... vár? – kérdezte.

– Kétlem – felelte Melanie, a szokott higgadt, szenvtelen hangján. – Nem maradhatna itt magától, tároló nélkül, egyszerűen elpárologna. Vagy idejött, és csinált valamit, vagy...

Ismét csak vállrándítással tudta befejezni a mondatot.

– Na de mit csinálhatott itt? Nem látom, hogy bármiben is kárt tett volna, és úgy érzem... – Diana még mindig a homlokát ráncolva bal kézzel megfogta a pergő peridotot, és leállította. – Mintha ez a hely össze lenne zavarodva... Nagyon furcsa... De nem érzékelem, hogy a sötét energia bármi kárt tett volna benne. Cassie?

Cassie igyekezett a megérzéseire összpontosítani. Minden zavaros volt, ahogy Diana mondta. Félelmet, dühöt meg mindenféle háborgó érzelmet észlelt... de ezek talán csak a saját érzelmei voltak. Nem volt olyan állapotban, hogy bármit is tisztán érzékeljen.

– Nem is tudom – mondta kénytelen-kelletlen Dianának. – Nem tetszik nekem ez a hely.

– Lehet, de nem ez a lényeg. Hanem az, hogy nem látunk a sötét energia által hagyott égésnyomot, és nem úgy tűnik, mintha bármiben is kárt tett volna – mondta Diana.

Deborah türelmetlenül csattant fel:

– Miért őt kérdezed egyáltalán? – biccentett Cassie felé. – Hiszen alig tagja a...

– Cassie ugyanúgy a Kör tagja, mint te – szólt közbe Adam, tőle szokatlan udvariatlansággal.

Cassie látta, milyen hamiskásan villan Faye tekintete a fiú felé, és közbe akart avatkozni, Diana azonban élénken helyeselt Adam-nek, Deborah pedig felhúzta az orrát, és metsző tekintettel bámulta a párt. Úgy tűnt, komoly vita van kialakulóban.

– Csönd! – szólalt meg Laurel élesen. – Figyu!

Ahogy mindenki elhallgatott, Cassie is felfigyelt a neszre, az úmenti kavicsok halk csikorgására. Csak az őszi alkonyat halálos csendjében lehetett észrevenni.

– Jön valaki – mondta Chris Henderson.

Ő meg Doug készen álltak, hogy rávessék magukat a közeledőre.

Cassie rádöbbsent, hogy mindannyian rémesen feszültek. A léptek zaja most már olyan hangossá vált, mintha petárda durrogott volna, teljesen felborzolva a lány idegeit. A homályban megpillantott egy alakot az út mentén, aztán látta, hogy Adam előrelép, s közvetlenül ő és Diana elé helyezkedik. Cassie szórakozottan arra gondolt, beszélnie kell majd a fiúval, hogy csak Dianával foglalkozzon.

A léptek egy pillanatra megtorpantak, aztán a homályba burkolózó alak feléjük indult. Adam és a Henderson fivérek láthatóan felkészültek, hogy szembeszálljanak vele. A vitáról megfeledkező Deborah is készen állt a küzdelemre. Sean Faye mögött bujkált. Cassie-nek dübörgött a szíve.

Aztán észrevette az alak fejénél lebegő izzó, piros kört, amely apró, égő széndarabkának tűnt, illetve ismerős hangot hallott:

– Ha el akartok verni, itt a nagy lehetőség. Négy az egy ellen, így talán lesz esélyetek.

Chris Henderson előrerohant, felkiáltott:

– Nick!

Doug elvigyorodott, bár továbbra is úgy tűnt, bármikor rávet-heti magát a közeledő alakra. Adam megnyugodott, és hátralé-
pett.

– Biztos, Adam? Most rögtön lerendezhetjük a dolgot – mondta Nick a csapathoz közeledve, és a cigarettája vége felizzott, ahogy letüdőzte a füstöt.

Adam hunyorított, majd Cassie meglátta rajta a kihívó mosolyt, amely Cape Codon is kiült az arcára, hiába üldözte négy pisztolyos srác. *Mi ütött belé, mi ütött mindenkibe?*, értetlenkedett Cassie. Mindannyian eszelősen viselkedtek.

Diana Adam karjára tette a kezét, hogy megfékezze.

– Csak semmi verekedés – mondta halkan.

Nick ránézett, majd vállat vont.

– Nem vagytok ti kicsit betojva? – nézett végig a csapaton.

Sean előbukkant Faye mögül.

– Én csak feszült vagyok – magyarázkodott.

– Ja, feszült... a betojiságtól – mondta Faye megvetően.

Nick nem mosolyodott el, de hát Nick sosem mosolygott. Von-zó arca rideg volt, mint mindig.

– Hát, talán van is okotok betojni... legalábbis egyeseknek – felelte.

– Ez meg mit jelentsen? A sötét energiát keressük, ami tegnap kiszabadult a koponyából – mondta Adam.

Nick megdermedt, mintha eszébe jutott volna valami, majd ismét felizzott a cigije.

– Talán nem jó helyen keresitek – mondta színtelen hangon.

Diana halkan szólt:

– Nick, elárulnád, miről beszélsz?

A fiú végignézett rajtuk.

– Arról beszélek – mondta nyomatékosan –, hogy miközben ti itt bóklásztok, egy mentőosztag az Ördög-szorosnál szegény Fogle-t igyekszik kiásni a kövek alól.

Fogle? Cassie nem tudta hova tenni a nevet. Aztán hirtelen meglátta a lelki szemei előtt egy réz névtáblán, egy fatáblákkal burkolt irodában.

– Az igazgatónkat? – zihálta.

– Ahogy mondod. Állítólag sziklaomlás alá került.

– Sziklaomlás? – hitetlenkedett Laurel. – Itt?

– Másként mivel magyarázod a kéttonnás gránittömböt, amely ráborult? A rengeteg kisebb kőről már nem is beszélve.

Pillanatnyi, döbönt csend támadt.

– Csak nem... – Cassie képtelen volt befejezni a kérdést.

– Nem volt valami jó bőrben, amikor leemelték róla azt a tömböt – felelte Nick, majd kevésbé gúnyosan hozzátette: – Tegnap este óta halott.

– Te jó isten! – suttofta Laurel.

Újabb csend támadt, ugyanolyan döbönt, és ezúttal hosszabb. Cassie tudta, hogy mind ugyanazt látják: egy kristálykoponyát, amelyet égő gyertyák védelmi köre övez... amíg az egyik gyertya ki nem alszik.

– Faye tehet róla, hogy... – kezdett nyafogni Sean, a lány viszont rá sem nézve félbeszakította:

– Sean hibája volt.

– Ácsi, ácsi! – szólt Diana. – Fogalmunk sincs, hogy a sötét energiának köze van-e ehhez. Hogy is lehetne, amikor tudjuk, hogy idejött, és nem ment tovább?

– Nem hiszem, hogy ez olyan nagyon megnyugtató – felelte Melanie halkán. – Mert ha nem a sötét energia tette, akkor ki?

A csoportban furcsa mozgolódás támadt, mintha mindenki elhárított volna, hogy szemmel tartsa a többieket. Cassie-nek ismét görcsbe rándult a gyomra. Tudta, hogy az igazgató kívülálló... volt, aki utálja – utálta – a boszorkányokat. Ami bizony azt jelentette, hogy mindegyiküknek volt indítéka – főleg azoknak, akik a kívülállótat hibáztatják Kori Henderson haláláért. Deborah-ra nézett, majd Chrisre és Dougra.

A gyülekezetet legtöbb tagja ugyanígy tett. Doug kihívóan állta a tekintetüket, majd vad, dacos vigyort villantott rájuk.

– Talán mi tettük – mondta csillogó szemmel.

– Tényleg? – kérdezte Chris értetlenül.

Deborah csak megvetően meredt maga elé.

Ismét csend támadt, aztán Suzan szólalt meg nyűgösen:

– Figyu, sajnálom Fogle-t, de muszáj nekünk a végtelenségig itt álldogálni? Fáj a lábam.

Adam mintha magához tért volna.

– Suzannek igaza van, mennünk kéne! Itt úgysem tehetünk semmit.

Átkarolta Dianát, és intett a többieknek, hogy menjenek előre. Cassie hátramaradt. Szeretett volna mondani valamit Dianának, a lány azonban elindult Adammal, Cassie-nek nem nyílt lehetősége beszélni vele. A Henderson fivérek vezetésével a csoport nem arra indult vissza, amerről jöttek. Átvágtak a temetőn, az északkeleti sarokban lévő kijárat felé. Ahogy az úthoz közeledtek, Cassie észrevett egy emelkedőt. A temetőnek ezen a részén furcsa, fűvel benőtt földhalom magasodott a drótkerítés közelében. Cassie majdnem

elbotlott, amikor a kis domb mellé ért. De még ennél is furcsább volt, amit a halomra visszanézve látott, miután elhaladtak mellette.

A halom elülső felét kőlapok díszítették, köztük egy vasajtó látszott, talán fél méter széles és magas lehetett. Vaszanérra szerelték és lelakatolták, de semmiképp sem lehetett volna kinyitni, ugyanis egy nagy, egyenetlen szélű cementtömb torlaszolta el. A cement körül magasra nőtt a fű, jó ideje ott lehetett már az ajtó előtt.

Cassie-nek jéghideg lett a keze, kalapált a szíve és megszedült. Törte a fejét, és csupán félig-meddig figyelt oda arra, hogy most újabb sírkövek mellett haladtak el, amelyeken a márványba vésett feliratot még nem koptatta le az idő. Igyekezett kitalálni, mi baja lehet: talán csak az elmúlt nap és a tegnap este eseményeire reagál így? Ezért remeg?

– Cassie, jól vagy? – fordult vissza feléje Diana és Adam. Cassie-nek kapóra jött az egyre sűrűsödő sötétség, miközben szembenézett mindkettőjükkel, és igyekezett összeszedni magát.

– Persze. Csak egy pillanatra... furán éreztem magam. De Diana, várj! – Cassie-nek eszébe jutott, mit akart az imént mondani. – Tudod, az előbb a megérezésemről kérdeztél, és... hát, Fogle-lel kapcsolatban támadt egy megérezésem. Szerintem a sötét energiának volt némi köze a halálához. De... – habozott. – De nem tudom. Valami más furcsaság is történik itt.

– Az biztos – mondta Adam, és Cassie kezéért nyúlt, hogy maguk után húzza a lányt.

Cassie kitért előle, és megrovó tekintetet vetett rá, miközben Diana eltűnődve bámult a semmibe. Adam ijedten meredt a saját kezére.

Tényleg valami furcsa történik itt, furcsább, mint bármelyikünk hitte volna, gondolta Cassie.

– Mi az a halom, amin a vasajtó van? – kérdezte Cassie.

– Az mindig is itt volt, mióta az eszemet tudom – felelte Diana szórakozottan. – Azt hiszem, valami raktárféleség lehet.

Cassie hátranézett, ám a halom mostanra a sötétségbe olvadt. Karba tette a kezét, hogy ne fázzon. Még mindig kalapált a szíve.

Majd megkérdem a nagyit, gondolta. Annyit magától is tudott, hogy bármi is legyen az a dombocska, biztosan nem raktár.

Aztán észrevette, hogy Diana babrál valamivel a nyakában, miközben a gondolataiba merülve lépked. Vékony aranylánc volt, és egy kulcs függött rajta.